

Poētiski pētnieciskā Pēterdiena

2020. gada 29. jūnijs ir karstuma svelmes un negaisa mākoņu pārņemta vasaras diena. “Sus lielie lieti, žūst un sprēgā mucas, māls kā mīkla plok zemē atpakaļ, brēc gaiļi svešās balsīs, klusa lokās upe, pabāž galvu velns no atvara, kur dzīlē pinas dzelme, balta kūp grava ķimenēm (brēc gaiļi svešās balsīs), vienam jānāk vēl, tad vasara būs pilna....” Tā, kādā radīšanas un atraduma brīdī par Pēterdienu izteicies Uldis Bērziņš. Dzejnieka redzējums un atklāsmes brīdis ir tas pats nepārtrauktais savas vietas formulas meklējums.

Pēc definīcijas un taisnības ir arī Pēterdiena un ir notikusi bibliotekāru pulcēšanās Pētera Brūvera dzimtajās mājās “Kalēji”, kas ir atkal tikšanās prieks un atdzimšana mājas esībai. Mājas pagalmā pulcējas aroda māsas, lai turpinātu vietas un literārā mantojuma apzināšanu. Saskaņā ar sevi, veidojam izpratni un dokumentu kopu, kas ir apliecinājums dzejnieka dzīves un darba gaitām. Rit darbs pie fotogrāfiju digitalizēšanas un informācijas izgūšanas. Skatienā un tūlīt jau arī garākā stāstā atklājas mazā zēna –

Pētera bērnības apvāršņi, domu netveramā klātbūtne un dzīves lielle notikumi. Dzejnieka uzticamā laika lieciniece ir dzīves biedrene Iveta Brūvere. Šoreiz neparasti daudz ieklausāties, īpaši izrakstītajās, Pētera nepublicētajās dzejas rindās un vienkopus atlasītajos foto attēlos. Fiksējam darbības vietu, laiku un redzamos cilvēkus. Neticami viss kļuvis tik daudzkrāsains, negaidīts un ar mūsdienām sasaistīts.

Gluži kā dzejnieka rokrakstā, mašīnrakstā rodamās darba lapas darbnīcas bēniņos, kas atdzīvojas un dveš dzejnieka elpu, atplīvurojot slepenumu un *brūverisko* rakstīšanas manieri. Daudzviet tulkojumi, zīmējumi, draugu vēlējumi.

Tas rosina klātesošās dāmas, pašām saistītā vārsnotā valodā, sacerēt citādu rokrakstu vainagu. Ne nu gluži "kazistu memoriāls", bet sevis izdzīvotas ritmiskas rindas, paturot prātā, ka var būt arī citādi. Nemākslota dabas izjūta, maigums pret visu dzīvo, mierīgs, precīzs, neizskaistināts vēstījums un turpat radīts neizsīkstošs ziedošās vasaras dzīvības malks, kas kā gara un jūtu veldze veldzina izslāpušos.

"Kalēju vecā šķūnīša bēniņos putni vij ligzdas grāmatu plauktos, un viņu mazuļi dzied daudzās valodās. Pa lapiņai saudzīgi lasām kopā Dzejnieka mūžu. Nolīst mirdzošs lietus", nevaru nepieņemt Upesleju pamatskolas bibliotekāres Guntas domai, lai apliecinātu, ka bibliotekāri patiešām ir radoši, pētnieciski un saturiski aicinoši. Svarīgi, lai mums būtu, ko jums teikt, un tas, kādu interesētu.

Ilustrācijai par notiekošo kalpos Ineses Skrastiņas fotoattēlu kolekcija <https://www.stopini.lv/lv/kultura/ulbrokas-biblioteka/galerijas> Uz tikšanos Stopiņu novada kultūras centra telpās, kur Ulbrokas bibliotēkai daudz plašākas telpas un daudz stāstāmu stāstu.

Daiga Brigmane,
Ulbrokas bibliotēkas vadītāja
(03.07.2020.)